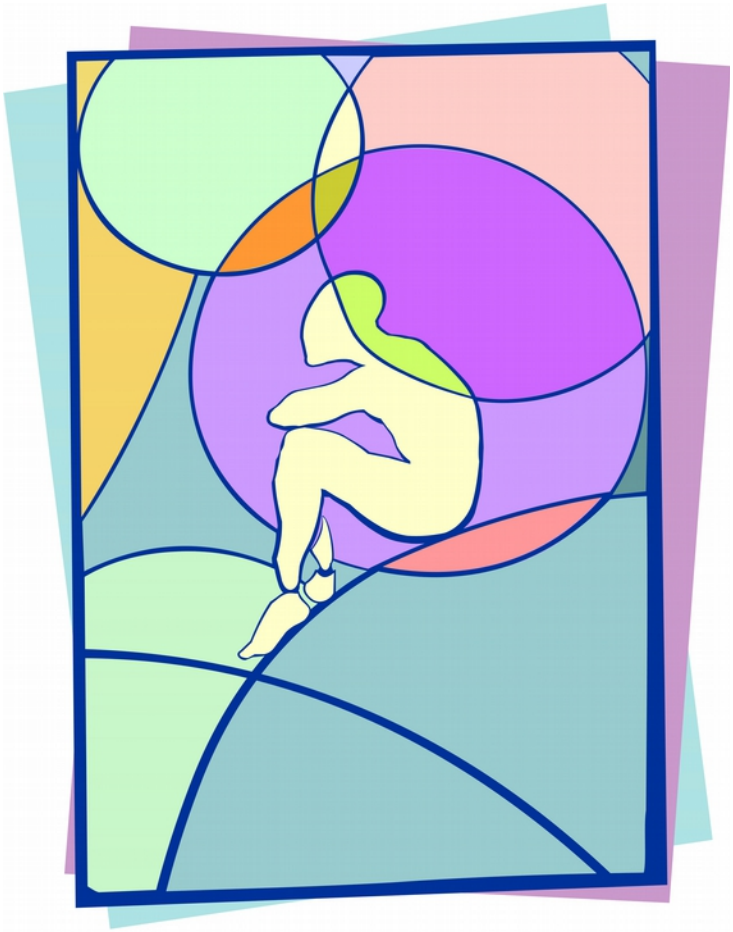

CC ONG

AJUDA AL DESENVOLUPAMENT

www.ccong.es

JO LES CREC

Abans de dir res, vull deixar constancia de que res del que aquí es diu es formula com una acusació ferma i contrastada, sinó com la narració en primera persona d'unes vivències i d'una experiència.

Només és necessari llegir unes quantes memòries per saber que anar a l'Àfrica i realizar una acció de manera voluntaria i altruista és una experiència única i diferent, sobretot si qui la realitza és o ha viscut sempre a occident. Per aquest motiu i per no repetir més del mateix ja explicat per altres voluntaris no parlaré de lo marevellós que resulta per algú que ho té tot i m'incloc a mi mateix anar quinze dies o un mes a fer una bona acció una vegada a la nostra vida.

Aquesta carta per tant, l'únic que pretén és descriure i exposar uns fets viscuts en primera persona amb l'esperança que acabi esdevinguent en una carta de denuncia i que algú dels seus lectors actui en conseqüència i prengui les mesures necessàries per corregir el que a continuación em proposo a explicar.

No perdré el temps dient el que vaig fer o vaig deixar de fer o com em vaig sentir... El que sí diré per situar-nos és que vaig estar a un orfanat de més de 100 nenes a Maputo, la capital de Mozambique, el qual és gestionat per les monges de la congregació Santa Maria Clara presents a diferents paisos del món. Les nenes tenen de dos a divuit anys passant per totes les edats, algunes amb defieciències físiques, altres amb deficiències psciològiques, algunes amb enfermatats tan greus com la SIDA o inclús amb algún tumor esperant per poguer ser operades…

El penúltim dia abans de marxar em trobava parlant amb una nena de l'orfanat, de la qual per motius de seguretat només diré que té aproximdament uns deu anys i que les seves paraules van ser les següents: "si com estas tú ara les monjes no peguen…". De repent aquelles paraules em van sobreactivar…però intentant dissimular-ho vaig seguir parlant..i com si d'un joc es tractés vaig començar apreguntar i preguntar…

La nena de deu anys em va explicar que les monjes pegven..i que pegaven sempre…i que ho feien d'una manera violenta i molt repetida..fins a tal punt de que algunes nenes no podien escriure durant una semana degut als cops rebuts. De manera molt cautelosa vaig analitzar tot el que m'havia dit. Vaig valorar que em trobava en un altre país amb un nivell socioeconòmic i cultural molt diferent , amb un sistema educatiu molt diferent, en definitiva un país molt enredarit en molts aspectes si el comparem amb un país europeu d'on jo provinc. No obstant, el que m'havia explicat em perturbava el cap i encara que m'ho havia explicat amb un somriure a la boca de com si algo normal es tractés, algo dintre meu em deia que no podía deixar-ho estar. Vaig començar a preguntar nena per nena, desde les petites, passant per les mitjanes i acabant per les més grans, fent les mateixes preguntes i inclús a vegades intentant induir al error o procurant buscar la mentida...però ninguna de les respostes em va fer sospitar de que el que estava escoltant pogués ser mentida o ni tant sols una exageració. Increiblement totes les respostes coincidien a la perfecció, inclús nenes petites explicaven les mateixes històries que m'havien explicat les mes grans remarcant els detalls que feien cada historia diferent una de l'altre. Algunes m'explicaven com havien vist pegar a una determinada nena amb noms i cognoms i quan em posterioritat agafava aquella nena i li preguntava si alguna vegada havia estat agredida per alguna monja aquesta m'explicava exactament la mateixa historia que amb anterioritat m'havien explicat les seves companyes d'orfanat.

Bé per no extendrem més, el resum i més important de tot això és que les nenes em van manifestar el següent (em limito a transcriure les seves paraules):

- Que són pegades per molt sovint, a vegades per qualsevol motiu.
- Que qualsevol error per petit que sigui és suficient perque siguin pegades per les monjes. Un error petit pot ser aixecar-se cinc minuts tard o no haver escombrat bé.
- Que quan peguen ho solen fer amb un pal de fusta a l'esquena cames o braços.

- Que un dels altres mitjansmés utilitzats per pegar és tallant el tub d'una manguera i donant els cops amb la part final de plàstic de la mateixa (entenc de l'explicació que em van donar que es refereixen al "pitorro" de la maguera).
- Que aquests són els dos mitjans més utilitzats per pegar.
- Que també peguen cops de puny com si d'una baralla "callejera es tractés".
- Que la monja que més pega és la directora la germana Ana Paula.
- Que la germana Ana Paula a vegades quan es va a pegar amb alguna de les nenes es treu la sotana i es posa un xandall (això els hi resulta graciós).
- Que quan han de pegar a una de les nenes grans (és a dir les de 18) venen tres o quatre monges perquè saben que elles es resisteixen.
- Que moltes vegades més que càstigs són com baralles ja que es peguen a cops de puny i patades i van pel terra.
- Que alguna de les nenes ha estat arrastrada pels cabells un bon tros.
- Que sempre que peguen, peguen o als dormitoris davant de totes les altres nenes o les porten a una habitació que sempre és la mateixa la qual només s'obre per donar-li aquest ús (vaig intentar accedir aquesta habitació pero sempre està tancada amb clau i només tenen claus les monges).
- -Que mentre pegaven alguna nena han manifestat el següent: "Padre borracho hija loca!" o/i "tu padre no te quiere ahora tu familia somos nosotros". Aquesta segona frase no estic segur de si era així o així " tu no tienes familia tu padre te abandonó ahora tu familia somos nosotros"
- Que quan peguen amb el pal o la manguera no son dos ni tres vegades, són moltes vegades, més de deu, i que les nenes acaben plorant i cridant.

- Que degut als cops als braços hi han nenes que no poden escriure durant una semana.
- Que les nenes quan van a l'escola s'amaguen els cops i si el professor els hi pregunta no diuen la veritat i diuen que s'ho han fet jugant o s'inventen qualsevol altre mentida. Que això ho fan perquè saben que si diuen la veritat les poden fer fora de l'orfanat.
- Que mai abans ho havien explicat a ningú.
- Que no els hi agrada estar a l'orfanat, que els hi agradaria estar amb les seves famílies però que potser amb les seves familíes només menjarien un cop o dos al dia i aquí fan quatre àpats al dia a més a més de que poden anar a l'escola i estudiar, cosa que amb les seves famílies sería imposible ja que no tenen recursos econòmics.
- Que les monjes quan hi ha algún voluntari visitant l'orfanat mai peguen a cap de les nenes i están molt tranquiles però que elles saben perfectament que quan els voluntaris sen van torna a ser el mateix.
- Que abans hi havien unes altres monges a l'orfanat que eran més bones i que les hi agradava més.
- Que creuen que si la germana Ana Paula s'en anés tot sería diferent.

Vull deixar constancia de que evidentment jo no he pogut contrarestar aquesta informació, i que sí que he vist alguna marca a alguna nena però que podría haver estar produïda per qualsevol cop fortuït. Com molt bé coincideixen totes quan hi han voluntaris no peguen, així que era difícil durant la meva estancia que jo pogués percebre alguna marca de tals agressions.

Ja que no sabia quina era la millor opció per ajudar aquestes nenes degut al meu desconeixament de la llei Mozambicana i de si el govern del mateix pais disposa de mecanismes socials d'actuació per aquests tipus de situacions o, de si inclús podía arribar a ser perillós per mi fer una denuncia d'aquest tipus en un pais que no és el meu, vaig decidir respirar

fons, calmar-me, armar-me de paciencia i esperar arribar a Espanya i posar-ho tot en mans de CCong amb qui confio plenament i sé que no deixarà de treballar per solucionar-ho.

Per últim vull deixar clar que com he dit amb anterioritat, puc acceptar que és Àfrica (un altre món paral.lel al nostre..), que és un altre sistema educatiu i sociocultural infinitament molt més enrederit que l'europeu i que el càstig físic en l'ensenyança i l'educació d'una nena és algo normalitzat i acceptat; però per a mi, quan en el càstig físic s'introdueixen elements verbals com per exepmple insults els quals fereiexen greument a la persona, a la seva moral i els seus sentiments passa a convertir-se automàticament en MALTRACTAMENT. Un càstig físic pot arribar a ser molt dur,pero no deixa de ser un càstig, però quan en aquest càstig s'introdueixen elements psicològics que vexen a la persona, aquest passa a convertir-se en MALTRACTAMENT.

I ja per concloure encara que no em retracto de res, dir una vegada més que encara que he intentat donar a aquesta carta cert caràcter de denúncia a la espera de que algú contraresti la información i actui en conseqüència si fos necessari....haig de dir que en cap momento formulo cap acusació cap a ningú, jo no puc acusar a ningú de res, jo no he vist mai cap agresió física o una paraula mal sonant envers les nenes, no se si ha estat tot una invenció d'elles, així que només em limíto a descriure la meva experiència i a plasmar el que unes maravelloses nenes m'ha volgut fer saber.

I per si algú li interessa la meva OPINIÓ dir que sí, que jo sí les crec, de la primera a la última.

Xavier Mercade